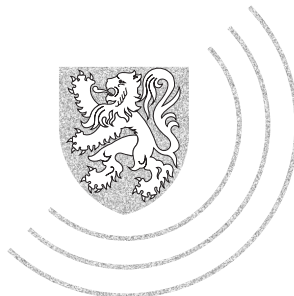

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

22 oktober 2003

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Kris Van Dijck, Chris Vandenbroeke en Jan Loones –

**houdende wijziging van het decreet van 24 juli 1996 tot vaststelling van
het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar, wat betreft het invoeren van een
opleidingsvergoeding bij de overgang van de ene sportvereniging naar de andere binnen
eenzelfde sportfederatie**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Sinds 1 januari 1997 mag er, ten gevolge van de invoering van het decreet tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar, geen enkele vergoeding meer gevraagd worden bij de regelmatige overgang van een niet-professionele sportbeoefenaar naar een andere sportvereniging. Hierdoor werd de sportbeoefenaar volledig vrij, wat op zich een goede zaak is.

De indieners van dit voorstel vinden dat ook de opleiding van jonge sporters enorm veel aandacht verdient. Het inzetten van gediplomeerde en opgeleide jeugdtrainers, evenals het inbrengen van degelijke infrastructuur, zorgt voor een groot kostenplaatje. Investeren in jeugd is noodzakelijk maar duur en moet dus aangemoedigd worden.

Het decreet tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar heeft soms het omgekeerde tot gevolg. Omdat jongeren vrij van de ene sportvereniging naar de andere kunnen overstappen, zijn clubs vaak al te terughoudend wanneer het over investeringen gaat voor jeugdopleiding. De kans dat jong talent snel vertrekt, versterkt deze vrees. Goede resultaten neerzetten in de jeugdwerking werkt op die manier contraproductief voor de eigen club, want wie garandeert dat de jongere in de club blijft tot hij of zij senior is en niet vroeger overstapt naar een club die hoger speelt of een bepaalde bekendheid heeft?

De indieners van dit decreet blijven achter de principes van het decreet tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar staan, waarbij de sporter vrij van club kan veranderen, maar hebben anderzijds ook oor naar de behoeften van de vele, veelal kleinere, sportverenigingen die hard moeten werken om financieel te overleven. Dat stellen we overduidelijk vast wanneer we de evolutie bekijken van inschrijvingskosten bij sportclubs. In de maand augustus van dit jaar werd daarover nog onderzoek verricht door collega Vlaams volksvertegenwoordiger Carl Decaluwe, die de inschrijvingsgelden onderzocht bij voetbal-, basketbal- en volleybalclubs in West-Vlaanderen. Ook eigen onderzoek in de Kempen toont aan dat de inschrijvingsgelden vrij hoog zijn.

Staten-Generaal van de sportclubs

Naar aanleiding van de eerste Staten-Generaal van de sportclubs in Gent, in het weekend van 20-21 september 2003, kwamen verschillende pijnpunten naar boven, moeilijkheden waarmee sportverenigingen te kampen hebben. De Vlaamse overheid heeft zich evenwel bij het begin van deze legislatuur grote ambities gesteld. Dat blijkt uit de volgende cruciale paragraaf uit de beleidsnota Sport 1999-2004 :

“Vanuit het besef dat een regelmatige sportbeoefening een positieve invloed heeft op zowel de volksgezondheid, de maatschappelijke en sociale integratie, als op de karaktervorming en het welzijnsgevoel van het individu, omschrijft de Vlaamse regering haar missie inzake sport als volgt : een sportbeleid voeren om zoveel mogelijk mensen in Vlaanderen zo regelmatig mogelijk te laten sporten op ieders prestatieniveau, in kwaliteitsvolle omstandigheden en dit met uitdrukkelijke vrijwaring van de integriteit van de sport.” (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000, nr. 157/1 p. 11*)

Dat het Vlaamse sportbeleid de laatste jaren niet echt mee geëvolueerd is met de plannen van de Vlaamse regering in 1999, wordt stilaan duidelijk wanneer we de evolutie van het aantal leden die aangesloten zijn bij één van de Vlaamse sportfederaties onder ogen nemen, gegevens die verstrekt zijn door Bloso.

In vier jaar tijd is het aantal leden van sportclubs die zijn aangesloten bij Vlaamse sportfederaties (exclusief de unitaire voetbalbond dus) teruggelopen met 11,2%. Dat percentage betekent concreet een verlies van 170.000 sporters. En dat terwijl een aantal promotioneel sterke sportfederaties er haast 65.000 leden bij kregen. Vooral de tennisfederatie scoorde enorm hoog, met een groei van zo'n 23.000 leden in vier jaar, maar ook de atletiekfederatie en de triatlonfederatie doen het zeer goed.

Ook werd vastgesteld dat het aantal Vlaamse sportclubs sinds 1998 met 1.066 verminderd is : een indicatie dat een aantal kleine clubs niet meer leefbaar was of fuseerde. Vlaanderen telt nu 23.485 sportclubs : 19.032 sportverenigingen en 4.453 sociaal-culturele sportclubs. In die laatste categorie zitten onder andere clubs voor hondendressuur, duivenmelken en schaken.

De conclusie van het onderzoek van Bloso is dat het publiek van de sportclubs afhaakt. Het verlies is het grootst bij de 19- tot 25-jarigen (haast min 40%) en de leeftijdsgroep van 16 tot 18 jaar (haast

min 21%). Alleen de 12- tot 15-jarigen en de jonge senioren sluiten zich meer dan vroeger aan bij sportclubs. Dat laatste is een positief gegeven dat de cijfers op langere termijn een gunstige wending kan geven.

Voetbal

Het is een open deur intrappen als we erop wijzen dat sport een gemeenschapsmaterie is. Vele sporten hebben echter nog een nationale, Belgische competitie. Dat is zo in basketbal, volleybal, handbal, enzovoort. Het voetbal spant evenwel de kroon door dat het zelfs weigert zich aan te passen aan de huidige, federale staatsstructuur en zich als grote uitzondering een Belgische, nationale structuur blijft aanmeten. Het gevolg is dan ook dat het voetbal, en ook het jeugdvoetbal van de KBVB, niet in aanmerking komt voor Vlaamse subsidie.

Bij nationale competities worden ploegen in één en dezelfde competitie geconfronteerd met verschillende decreten, afhankelijk of ze behoren tot de Vlaamse, Franse of Duitstalige Gemeenschap. Ze kunnen dus niet met dezelfde wapens strijden. Op zich is dat niet onoverkomelijk en het is een logisch gevolg van de federalisering van sport als beleidsdomein. Wanneer echter gemerkt wordt dat de verschillen van die aard zijn dat er een vorm van concurrentievervalsing is, dan menen de indieners dat er ingegrepen mag worden.

De regelgeving binnen de KBVB, die verschillend is voor de drie gemeenschappen in dit land, maakt een opleidingsvergoeding mogelijk wanneer er sprake is van een overgang van een speler tussen clubs die behoren tot de Franse of Duitstalige gemeenschap.

Binnen de KBVB hanteert men de volgende tarieven als opleidingsvergoeding :

– Voor spelers :

1° 98,75 EUR per seizoen opleiding van de speler als miniem (junior D) - knaap (junior C) - scholier (junior B) ;

2° 197,50 EUR per seizoen opleiding van de speler als junior (junior A).

– Voor speelsters :

1° 58,75 EUR per seizoen opleiding van de speelster als Dames Jeugd ;

2° 118,75 EUR per seizoen opleiding van de speelster als senior.

Conclusie

Het is de bedoeling van dit voorstel van decreet om één probleem aan te pakken, met name dat van de opleidingsvergoeding. De positieve inspanningen die door de vele clubs in Vlaanderen geleverd worden om geschoolde trainers en begeleiders in te zetten, alsook om een deftige infrastructuur ter beschikking te stellen ten behoeve van de jeugd, moeten ook gehonoreerd kunnen worden wanneer deze jonge spelers of speelsters in hun opmars van club veranderen. Een billijke vergoeding van de opleidingskosten die men als club heeft gemaakt, lijkt ons, gelet op al het voorgaande, dan ook gewettigd.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel vereist geen toelichting.

Artikel 2

In het oorspronkelijke artikel 3, § 2, werd elke vorm van vergoeding, onder welke benaming ook, verboden. Het is dan ook noodzakelijk te bepalen dat er een uitzondering is voor de opleidingsvergoeding als omschreven in de in te voegen § 2bis. Deze vergoeding geldt ook indien de niet-professionele sportbeoefenaar, bij de overgang naar een andere vereniging, het professioneel statuut aanneemt.

Er wordt in het oorspronkelijke artikel 3 een nieuwe § 2bis ingevoerd. Deze paragraaf omschrijft wat er onder de opleidingsvergoeding verstaan wordt.

Kris VAN DIJCK

Chris VANDENBROEKE

Jan LOONES

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

In artikel 3 van het decreet van 24 juli 1996 tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

- 1° in § 2 worden na de woorden “onder welke vorm of benaming dan ook,” de woorden “uitgezonderd de opleidingsvergoeding, bepaald in § 2bis,” ingevoegd ;
- 2° een § 2bis wordt ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2bis. Er mag enkel een opleidingsvergoeding worden geëist, waarbij rekening wordt gehouden met de duur van de vorming alsook met de werkelijke kosten die daardoor werden opgelopen, voorzover de sportfederatie het principe ervan in haar statuten heeft opgenomen, met inzonderheid het onderscheid volgens de leeftijdscategorieën waarop zij van toepassing is, voorzover zij de werkelijke, volledige of gedeeltelijke terugstorting van die vergoeding heeft gewaarborgd aan de sportverenigingen die de opleiding hebben gegeven en voorzover zij de bedragen voor die opleiding objectief heeft vastgesteld. Het bedrag ervan mag in geen geval rekening houden met het sportniveau van de leden die overgaan naar een andere sportvereniging en mag slechts eenmaal geëist worden voor eenzelfde opleiding.”.

Kris VAN DIJCK

Chris VANDENBROEKE

Jan LOONES
